

Vangittuna kotiin

Julkaistu 30.9.2019

Viime yö meni taas valvoessa. Olen niin tiukassa ahdingossa ja olen itseni vanginnut kotiin neljän seinän sisälle. Olen sairastanut masennusta jo 40 vuotta, vaihtelevasti. Syksyt ovat pahimpia. Nyt taas painaa päälle tämä ahdistus. Viime viikolla otin kahtena päivänä viinaa. Mieheni toimitti minut ambulanssilla sairaalaan kun olin sammunut parvekkeelle. Nyt häpeän, että onko naapurit nähneet tämän. Siitä syystä en ole viikkoon käynyt ulkona. Syyt tähän jaksoon ovat moninaiset. Kaikkein pahin on tuo, että sairastan nivelrappeumaa. Olen jo 5 vuotta yrittänyt päästä leikkaukseen. Lääkäri sanoi, että vasta kun olen laihduttanut ja lopettanut tupakoinnin, hän voisi leikata. No laihdutin 20 kiloo huonolla dieetillä eli lakkasin melkein syömisen. Tupakoinnin lopetin myös. Lääkäri oli innoissaan, mutta en päässyt vieläkkään leikkaukseen.

Keväällä eräs lääkäri teki sitten uuden lähetteen ja siellä minulle valittiin leikkausaika alkukesästä. Ajattelin, että vietän loman ensin ja sitten määrättiin toinen leikkausaika eli elokuun alussa. No minähän menin sitten sairaalaan valmistautuneena. Istuin sairaalasängyllä ja hoitaja kävi sanomassa että minut leikataan kymmeneltä (aamulla). Käytiin ottamassa verikoe ja sitten tuli lääkäri. Hän käski minut huoneeseensa ja kertoi, että hän ei voi leikata koska olin kolme viikkoa aiemmin yrittänyt itsemurhaa. Menin ihan paniikkiin ja aloin itkeä. Minua ei sitten leikattu ja passittivat kotiin. Tästä alkoi sitten taas syvä masennus.

Käyn toki terapeutilla ja psykiatrilla. Pärjäsin hyvin, mutta viime viikko oli aivan helvetillinen ja jatkuu. Olen unohdettu kotiin ja tuskat nivelrikon takia ovat kestävämmät. Minulle ei voi määrätä enää Panacodia (joka olikin hyvä kivun poistaja ja sitä kautta sain energiaa. Miksi en saa enää Panacodia? Vedetään koko ajan syy, että tulen riippuvaiseksi. Jos 2 tabl päivässä menee (tänä vuonna), olenko sitten riippuvainen. Ehkä katsotaan alkoholitaustaa, johon olin joskus sortunut. Kipulääkkeitä ei ole ja tuskat sen mukaiset. Kaikkia on kohta kokeiltu, mutta toiset aiheuttaa pahoinvointia ja toiset kramppeja. Myöskään unilääkkeiden kokeilu on mennyt sille tasolle, että hermoilen illalla, etten taaskaan saa unta. Eilen otin sitten kaikkea mahdollista sekaisin. En itsemurha-ajatuksin, mutta että saisin nukkuttua.

Muutenkin elämäni hajosi kun nuorin tyttärestäni katkaisi välit. Hän on ollut minulle rakkaampi kuin kukaan ja hänen eka lapsensa oli minulle päivien ilo. Kävin monta kertaa viikossa hoitamassa tätä pikkuista enkeliä. Välikikko tuli sen vuoksi, että hän haluaisi isomman asunnon hissillä. He ovat kaksi vuotta asuneet kolmiossa, jonka takasin koko meidän oman kodin arvolla. Sanoin, ettei ole enää rahoja taata lisää lainaa. Siitähän sitten repesi maailma. En saa tavata edes lapsia. Kerron tästä myöhemmin, tulee liian pitkä ja raskas luettava.

Löysin tämän keskustelufoorumin, jossa olen joskus käynyt keskustelemassa ja aloitin jälleen, etsien täältä apua.

Nimimerkki:

Nella55

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/mielenterveys/vangittuna-kotiin>